

Ezüstjubiläum a Börzsönyben

Halyagos, 2005. június 19-21.

2005. június 19. Vasárnap. Pontosan 25 évvel ezelőtt szentelték pappá.

Reggel meghatódva ébredek. Örömmel készülök minden faluba, hogy bemutassam az ezüstmisémet. Nem szóltam senkinek a jubileumról. Nem szerettem volna, ha ünnepelnek. Az idő múlása nem érdem.

Öregedve egyre jobban szeretem a csendet, a csendes dolgokat. Elért eredményeim nem olyanok, amiket nagyon ünnepelni kellene.

Mielőtt a péri templomba indulok, Pirikétől kapok egy sms-t: „Boldog az az ember, akinek te vagy az ereje, aki a te utadra gondol.”

Aranyos. Megszívlelem. Útravalónak a mai napra nagyon jó.

A misék előtt egy kislányt keresztelek Péren. Viktória a neve. Annyit jelent, mint győzelem. Mosoly fut át az arcomon. Valóban győzelem, hogy 25 év telt el pályamódosítás nélkül.

Kezdődik Péren a szentmise. Kevesen vagyunk. Ahogy általában nyáron. Próbálok nagyon összeszedett lenni. Szeretettel simogatom szememmel a jelenlévőket.

A szentmise evangéliuma: „Aki megvall engem az emberek előtt, megvallom én is mennyei Atyám előtt... Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32-33)

Elmondok egy példát többek között arról, mikor gyáva voltam tanúságot tenni az igazságról. Egyet arról is, amikor bátor voltam.

Amikor a Miatyánkhoz érünk, így vezetem be: „Most hálaadásul mondjuk el közösen az Úr imáját.”

Hálával telik meg a szívem. Áldozásnál minden áldozóra ránézek. Magamban hálát adok értük.

A befejező áldás ezüstmisés áldás. Nem tudja senki, csak én. Jól van ez így.

Sietek Táplányra. Kis betegek 23-an várnak. Örömmel fogadnak, mint mindig. Ugyanígy válaszolok. Szeretném mindegyiküket a legnagyobb isteni szeretetbe burkolni.

Lacika egyenes derékkal ül, olyan fantasztikus áhítat van az arcán, amit én még senkin nem láttam. Mosolyog, átszellemült. Igazi ajándékot ad ezzel.

Hátrafordulok, hogy felolvassam az olvasmányt. (Táplányon háttal miséző oltár van.) Szilvi aranyosan rám mosolyog, integet, majd mutatja a könyveit, amiket minden misére elcipel. Jehova Tanúitól kapta. Nagyon örül nekik.

Mise végén nagyot nevetünk. Laci felhívja a figyelmeztetést, hogy a pápát már nem II. János Pálnak hívják. Megdicsérem, hogy figyelt, és megköszönöm, hogy szólt.

Töltéstaván is kevesen vagyunk. Örülök, hogy Beuci édesanyja, Marika is eljött. Valóban hálát kell adni Bea gyógyulásáért.

A ministránsok nagy hangulatban, mint mindig. Megegyezőnk, hogy a héten dolgozunk a templom körül. Lelkesek, és jelentkeznek.

Mise végén, a templom előtt egy kicsit beszélgetünk. Marika néni, Charlie, Pitykó, Hanna meg én.

Ezután Pázmándra sietek. Megdöbbentő látvány, egy gyermek sincs a misén, csak a ministránsok. A nagyobb ministránslányok közül többen olyan rövid pólóban jöttek, hogy kilátszik a hasuk. Szóvá teszem. Nevetnek. Mise alatt ráncigálják a ruhájukat, hogy ne látszódjon ki a hasuk. Ekkor meg majdnem én nevetek.

Elmúlik a negyedik mise is, ezüstmisés áldással.

Sietek haza. Nem mondom senkinek, hogy nagy útra megyek. Egyik reggel jutott eszembe.

Elhatároztam, megteszem. Elutazom a Börzsönybe. A halyagos kulcsosház mellett – ahol már többször voltunk – felmegyek a Vadállóra. Ez a hegy 613 méter magas. Csodálatos kilátás nyílik a környező hegyekre. Itt van egy kidőlt fa. A belseje elkorhadt, de száraz ágai még mindig állnak.

Péren az utcán hagyom az autót. Gyorsan ebédelek néhány falatot. Előzőleg felírtam, mit rakjak a hátizsákomba.

Azt tervezem, hogy megcsinálom a „Nagy toll” próbát, a 24 órás remetenapot.

Emelkedett lélekkel indulok útnak. Rettenetes meleg van az autóban. Már most óriási hála él a lelkemben. Alig várom, hogy odaérjek, és elkezdjem a hálaadó imádságot.

Esztergom után eléneklem a „Te Deum”-ot. A szobi révnél 50 percet kell várni. Leülök egy kőre a Duna-parton. Most fáradtnak érzem magam.

Furcsa, hogy egyedül vagyok. A Börzsönybe mindig közösen jövünk közösségeim tagjaival. Most először merül föl bennem: Jó, hogy egyedül jöttem? Ez még számomra is új műfaj. Mindenhova közösen megyünk.

Gyorsan telik az idő a Duna-parton. Sok a csónakázó. Családok jönnek gyerekestül. Végre megérkezik a komp. Nézem a Duna vizét menet közben. Nagy hála él a szívemben.

Fél óra múlva már Kemencén vagyok. Elindulok a jól ismert úton a „VILATI”-hoz. Megérkezem. Nincs egy árva lélek sem a közelben. Rövidnadrágot, pólót veszek. A hátizsákomban több mint 20 kg. Elindulok egy fohással az ajkamon.

Elérkezem az első patakátkelethez. Azonnal eszembe jut a tavaszi túránk. Olyan vad és mély volt a Csarna-patak, hogy vissza kellett fordulnunk. Mindenhol a nagy árvíz nyomai. Látom, hogy akkor jól döntöttünk. Semmi esélyünk nem lett volna eljutni a kulcsosházig.

Útközben imádkozom, hálálkodom jószágos mennyei Atyámnak, és nosztalgiazom. Már harmadik éve, hogy mi is ide járunk.

Turisták jönnek szembe. Megbámulják nagy hátizsákomat. Gyorsan eltelik az idő a Hamuházig.

Alig várom, hogy meglássam a kis házat. Megpillantom a tetejét. Eluralkodik rajtam az érzés: hazajöttem.

A padra teszem a hátizsákomat. Iszom a forrásvízből. Most nem olyan tiszta, mint tavaly.

A kisház ablakában ott a lefűrészelt lakat. Gyurci mondta, hogy betörték. Már új lakat van az ajtón.

Leülök a kis teraszra, ahol éjszakánként aludni szoktam. Megrohannak az emlékek. Jó visszapergetni az eseményeket.

Leülök a padra is. Elmondok egy hálaímát. Mennyit beszélgettünk, játszottunk, imádkoztunk itt.

Felveszem a hátizsákom, és elindulok az Egyház-patak mentén. Most több víz van benne a szokásosnál. Eszembe jut: az egyház medrében is lesz mindig éltető víz. Talán nem annyi, mint a többi patakban, de a források nem apadnak el soha.

Hátizsákom igazi súlyát most érzem csak. Erőteljes az emelkedő. Eszembe jut, az elmúlt 25 esztendő is ilyen volt. Benne vannak a bűneim, az erényeim, a munkám és a lustaságom, szenvedéseim és örömeim.

Egyre erőteljesebb az emelkedő. Elhatározom, nem fogok egyszer sem megállni a csúcsig.

Meglátom a kidőlt tölgyfát. Ez a rész a legmeredekebb. Patakzik rólam a verejték.

Megérkezem a Vadálló csúcsára. Feltartott kézzel hangos hálaímát mondok. Végtelenül boldog vagyok. A szemben lévő hegyoldalt még süti a Nap. Csodálatos a kilátás.

Azonnal felállítom a sátram. Ilyen szép, panorámás helyet még a sátram sem látott.

Átöltözöm. Száraz ruhát veszek. A szél hűvös. Nagyon szeretem a hűvös szellőt.

Megvacsorázom. Utána kiterítem a ponyvát, ráteszem a hálósáskot. Előveszem a térképet. Elöttem a Sátánbérc magasodik. Micsoda jelkép ez is. Le kell számolnom a Sátánnal.

Elhatározom, hogy minden itt töltött percem imádság lesz.

Megtelik a szívem szeretettel és hálával. Hálaadásomat az elején kezdem. A pappá szentelésnél és az újmisénél. Ahogy múltak az évek, úgy adok hálát minden álmóshelyemért, mindenkiért, aki eszembe jut.

Gyorsan röpködnek az órák. Leszállt az alkony. Elmondhatatlanul gyönyörű és felemelő. Azt hittem, féltretemebb lesz a sötét. Erős a holdvilág. Nem is kell lámpát használnom.

Egyvégtében tart a hálaadásom.

Nem sokkal éjfél előtt aludni térek.

Eszembe jut, amikor tavaly itt jártunk, és 24 órás retetenapot akartunk tartani, azért maradt el, mert a lányok félték az éjszakától, a sötétől. Pedig nincs semmi félelmetes. Inkább lélekemelő.

Mérhetetlen, kifejezhetetlen békesség száll a lelkembe. Az élmény is leírhatatlan. Vadjárás nincs. Csendes minden.

Gyorsan elalszom. Csak arra ébredek többször, hogy nagyon göröngyös a talaj. Fáj a hátam, az oldalam.

Hajnalban kinézek. Csodálatos az ébredő Börzsöny. A madarak már dalolnak.

Felkel a Nap. Rásüt az imahelyemre. Hátrébb húzodom. Folytatom a hálaadást. Talán életem végéig folytathatnám, olyan sok minden történt velem.

Reggelizek. Keveset, mert keveset hoztam. Spórolni akarok, mert elhatározom, még egy napot maradok. Tehát dupla lesz a „Nagytoll”-próba.

Most már örülök, hogy egyedül jöttem. Egy kicsit sétálok a környéken. Utána folytatom a hálaadást. Sok a bogár, kezd meleg lenni. Most nehezebb az imádság.

Amikor megérkezésem után elkezdtem a hálaadást, „nyitottam a Szentírásból”. A tékozló fiú történeténél nyílt ki az Újszövetség (Lk 15,11-32) Nagyon megérintett. Most én vagyok a tékozló fiú, aki visszatért az Atyához.

Minden vagyonát a kezembe adta. Mihez kezdtem vele? Mire használtam?

Már közel huszadik órája tart a hálaadásom. Sorra jönnek most is a lelkembe az arcok, események. Mindeért, mindenkiért hálát adok tiszta szívből.

Már hétfő délután van. Elfáradtam az imában. Pihe nek egy kicsit a sátramban.

Egyvégtében hála van a lelkemben, és mérhetetlen békesség a szívemben.

A pihenés után újult erővel kezdem a hálaadást.

Most a közösségeimet veszem sorba. Hálát adok mindenkiért. Áldásban részesítek mindenkit. A csoportokért való hálaadás után mindig „Szentírást nyitok”, vagyis taláalomra választok igehelyet.

A kicsiknek a következőt nyitottam:

„Mivel értesültem az Út Jézusba vetett hitetekről és az összes szentek iránt tanúsított szeretetetekről, szüntelenül hálát adok értetek és megemlékezem rólatok imádságomban: Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja, adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek őt. Világossítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek, milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag a szentek fonsága öröksége és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma fölöttünk, akik hívökké lettünk.” (Ef 1,15-19)

A középsősöknek ez jutott:

„Az alacsonysorsú dicsekedjék méltóságával, a gazdag ezzel szemben a nyomorúságával, hiszen elmúlik, mint a mező virága. Fölkel ugyanis a Nap, és perzselő hevével elszáritja a virágot: szirma lehull, és színpompája odavész. Így enyészik el majd a gazdag is minden vállalkozásával. Boldog az az ember, aki állja a megpróbáltatást, mert ha hűnek bizonyul, elnyeri az élet koronáját, melyet Isten azoknak ígért meg, akik szeretik őt.” (Jak 1,9-12)

A nagyoknak ezt nyitottam:

„Mi köze a hívőnek a hitetlenhez? Hogyan tűri meg Isten temploma a bálványokat? Hiszen ti az élő Isten temploma vagytok, amint Isten mondja: Közöttük lakom és közöttük járok. Istenük lesznek, ők meg az én népem. Ezért távozzatok közülük, s váljatok el tőlük, mondja az Úr. Tisztátalant ne illessetek, akkor fölkarollak titeket, atyátok lesztek, ti meg fiaim és lányaim lesztek, mondja a Mindenható.” (2Kor 6,16-18)

Az ÁG-nak:

„Törekedjétek békességre mindenkivel szemben, törekedjétek az éltszentségre. Enélkül senki sem látja meg az Urat. Ügyeljétek arra, hogy Isten kegyelmét senki el ne hanyagolja, hogy valami mérges gyökér föl ne szökkenjen, kárt ne okozzon, és senkit meg ne fertőzön.” (Zsid 12,14-15)

A Papok II-nek:

„Miért tesszük ki mi is magunkat veszélynek szünetlen? Mindennap kész vagyok meghalni, hiszen büszkeségem vagytok, testvérek, Urunk Jézus Krisztusban. Mit

használ nekem, hogy Efezusban férfiasan küzdöttem a vadállatokkal? Ha a halottak nem támadnak föl, akkor csak együnk, igyunk, hiszen holnap úgyis meghalunk! Ne engedjétek magatokat félrevezetni! A gonosz beszéd megrontja a jó erkölcsöt. Józanodjatok ki teljesen, és ne vétezzetek. Némelyek ugyanis nem ismerik az Istent. Mindezt azért mondom, hogy szégyelljétek magatokat.” (1Kor 15,30-34)

A „Káplán-találkozónak”:

„A világot és minden benne lévő dolgot teremtő Isten nem lakik kézzel épített templomokban, hiszen ő a mennynek és földnek ura. Semmiben sem szorul emberi kéz szolgálatára, hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetet, mindent. Ő telepítette le az egy őstől származó emberi nemet az egész föld színén, s megszabta itt lakásuk pontos idejét és határát. S mindezt azért, hogy keressék Istent, hátha ráatalálnak, miközben utána tapogatóznak, hiszen nincs messze egyiküinktől sem. Benne élünk, mozgunk és vagyunk.” (ApCsel 17,24-27)

Újból alkonyodik. Gyönyörű a hegyoldal a lenyugvó Nap fényében. Enyhe szellő támad. Hideget hoz. Felöltözöm.

Késő éjjelig folytatom a hálaadást. Még sokan vannak, akikért hálát kell adnom.

A Hold erősen megvilágítja a hegyoldalt. A kismadarak elhallgatnak. A csend egyszerűen félelmetes.

Olyan állapotba kerültem, hogy a bűn nem tud megkönyékezni. Egyszerűen nem érdekel. A lelkem Isten-közeli állapotban van.

Már nagyon hideg van. Erősödik a szél. Lefekszem. Még most is hálaadást mormolok. Csodálatos nap volt.

Fekhelyem talaja továbbra is egyenetlen. Fáj a hátam, az oldalam. A szél nagyon megerősödik. Rázza a sátram. Nem tudok elaludni. Nem baj, akkor imádkozom tovább.

Eszembe jutott, hogy délután csodálatos fehér felhők jöttek a Sátán-bérc felett. Megkérdeztem: „Uram, mit üzensz a felhőkkel?” Legnagyobb megdöbbenésemre arcok formálódtak a felhőkből. Először az enyém, ahogy beszélni szoktam. Így fényképezett le néhány hete bérmáláskor a fotós. Utána egy megszólalásig hű oroszlán képe jelent meg. Majd a Sátáné, szájából gőzfelhőt lövellve. Legvégül egy ragyogó női arc jelentkezett a felhőkben.

Lassan elaludtam. Csodás hajnalra ébredtem. A szél elállt. Minden hűvös, mozdulatlan, békés.

Újból elaludtam. Álmodtam. A győri püspökségre kellett bemennem. Láttam, alig várják, hogy elmenjek. Még az épületben jártam, mikor különös csapat gyülekezett. Szellemidézők. Vezetőjük egy csonttá soványodott férfi volt. Háttal állt nekem. Hallottam a lelkemben: a Sátán követe. Megfogtam a két vállát hátulról. Ilyen vézna emberrel csak elbírok – gondoltam. Meg sem tudtam mozdítani. Az arcát nem láttam. Akkor elkezdődött a szeánsz. Csak nők voltak a médiumok. Ott hagytam a vézna embert, indultam kifelé. Akkor egy nő mondott egy férfi és egy női nevet, meg azt, hogy mit üzennek nekem.

Nem akartam meghallgatni. A folyosón a takarítónő ellenségesen közeledett. Egy nagy deszkát felemelve jött felém. Rámosolyogtam és segítettem neki. Ettől az eltorzult arc is szebb lett. Ekkor felébredtem.

Már süt a Nap. Egy kidőlt fára ülök. Reggelizem. Olyan csodás a reggel, hogy csak imádkozni tudtok.

A sátram előtt egy kicsi sikló napozik. Nem fél tőlem. Egy kidőlt fára ülök és folytatom a hálaadást, meg a naplóm írását.

Újabb és újabb arcok és események jutnak eszembe. Mély hálaadásba merülve mondok köszönetet mindenkiért és mindenért.

Árnyékban ülök. Az erdő hűvöse hullámokban éri a hátamat. A Nap egyre magasabban jár.

Különös lelkiállapotban vagyok. Környezetem békéje teljesen rátelepedett a lelkemre. De jó lenne mindezt hazavinni, és hosszú ideig birtokolni! Lelkem Isten-közeli állapotban van. Erősnek és tettekre késznek érzem magam.

Leteszem a füzetemet. Az jut eszembe, hogy az elmúlt 25 esztendőben – bár mindig akartam – de nem írtam meg a saját hitvallásomat. Imába merülök. Gyorsan jönnek a gondolataim. Rövid idő alatt megírom ezüstmisés hitvallásomat. Jó érzés tölt el. Boldog és megelégedett vagyok.

Számba veszem, hogy mindenkit belevettem-e a hálaadásomba. Még sokan jutnak eszembe. Imádkozom tovább.

Egy idő után úgy érzem, itt a remetenapom vége. Közel 30 órát imádkoztam egyfolytában. Egészen különös, életre szóló élmény. A Kísértő szinte nem is jelentkezett.

A gyönyörű hegyen leraktam a terheimet, felvettem a holnap ritmusát, keresztjét. Megújítottam az elkötelezettségemet szerető mennyei Atyámnak.

Hálát adok a nagy hegyekért, hogy két napon keresztül a testvérük lehettem. Elnézést kérek az állatoktól, akiknek a földterületét elfoglaltam.

Kimondhatatlan hálát érzek mennyei Atyám iránt, hogy megéreztem szeretetét, békéjét, gondoskodását.

Ezüstmiséis áldást adok a hegyekre, szeretteimre, közösségeimre.

Már most fáj, hogy el kell búcsúzni ettől a csodálatos helytől. Mostantól ez már szent hely számomra.

Gyorsan elbontom a sátram. Elpakolok. Amikor minden készen van, kitért karokkal mondok egy utolsó imát.

Elérzékenyülve indulok le a hegyről.

Amikor az óriási bükkfák árnyékában gyalogok, eszembe jut, mennyire jó, hogy így döntöttem. Szébb

volt ez így, mintha otthon ünnepeltetem volna magamat.

Egyfolytában hálát dalol a szívem, lelkem.

Leérek a halyagosí kulcsosházhoz, ahol nyaranta eltöltünk egy hetet. Nem állok meg, mert 8–10 erdei munkás nyesi az útra behajló ágakat, és betemetik a pocsolyákat. Átvillan rajtam: Remélem, nem lesz fakitermelés, amikor egy hónap múlva ide jövünk!

Illedelmesen köszönök a munkásoknak. Megbámulnak. Értük is imádkozom.

Később a patakban megmosom az arcom. Kellemsen meleg a víz.

Kiérek az autómhoz. Sértetlen. Ezért is hálát adok. 35 percem van, hogy elérjem a kompot. Gyorsan indulok. Minden hiába. Egy percet késtem. Most újból 50 perc szabadidőm van. Leülök a Duna-parton egy padra, ahol árnyék van. Egy percig bosszankodom a késés miatt, de akkor rádöbbenek: újból 50 percet kaptam az imára. El is kezdem gyorsan. Elrepül az idő. Átérek a Duna túlsó oldalára. Elképesztő meleg van az autóban.

Másfél óra alatt hazaértem.

Újból érzem az otthon légkörét. Szívem-lelkem megtelt kifejezhetetlen hálával. Köszönöm, Atyám!

HITVALLÁSOM

Pappá szentelésünk előtt aláíratatták velünk az egyház Hitvallását. Évekkel később – az ÁEH parancsára – újból alá kellett írnom, amit már szentelésünkkel megfogadtunk. Most elérkezett az idő, hogy megírjam saját hitvallásomat, amikor ezüstjubiläumom lévén, második napja remete vagyok a Börzsöny egyik csodálatos hegycsúcsán.

– Hiszek a világot, világegyetemet teremtő, fenntartó, jóságos mennyei Atyánkban, aki ki nem fejezhető jósággal és szeretettel küldi a Földre gyermekeit, hogy új-áteremtsék a világot.

– Hiszek az érdekek, események feletti jóságban, mert eligazító, tanító, szerető, megbocsátó jóságát, erejét megtapasztaltam életemben.

– Hiszek a Fiúban, Jézus Krisztusban, akinek tanítása, példamutatása maradandó, el nem pusztítható. Hiszek tanításában, amelynek életet alakító, megváltoztató hatásáról én is tanúbizonyságot tudok tenni.

– Hiszek az értelmes és szeretettel kimondott szó erejében. Szelíd szavakkal magam is fékeztem meg indulatokat, ordító ellenségeskedést. Tapasztaltam, bizonyíthatom a szeretet szavainak életet, lelket formáló erejét.

– Hiszek a Szentlélekben, az ő újjáteremtő, újjáalkotó jóságában, benne, aki a mennyei Atya képmásaként a lelkünk mélyén lakik. Átala minden életszakaszban képesek vagyunk megújulni, új erőt nyerni.

– Hiszek a jó szándékú emberek közösségében, akik egyéni céljaikat, érdekeiket, érvényesülésüket háttérbe szorítva készen állnak embertestvéreik szolgálatára.

– Hiszek a közösség emberformáló erejében, hiszen a szeretet légkörében tanulhatjuk meg emberi életünk alapvető értékeit.

– Hiszek a közösség egyházat, társadalmat formáló erejében, mert ahol Krisztus jelen van, ott keletkezik élet, erő, érték.

– Hiszem a szeretet elsőbbségét, ami megértővé, megbocsátóvá, jóságossá, szelíddé, irgalmassá tesz bennünket

– Hiszem, hogy a szeretet legkisebb szava, cselekedete az egész világot, világegyetemet pozitívan befolyásolja akkor is, ha arról senki sem szerez tudomást.

– Hiszem, hogy a rosszat legyőzni csak jóval tudjuk. Ez a világ és önmagunk megszentelésének legbiztosabb útja.

– Hiszek az Isten Országa földi építésében, amely az emberszívekben épül. Hiszek abban, hogy mindannyian küldetéssel érkeztünk a Földre, és akkor leszünk boldogok, ha ezen munkálkodunk, vagy ezt elvégeztük.

– Hiszek annak valóságában, hogy a szellemházába költözöttel együtt egységben vagyunk, és kölcsönösen támogatathatjuk egymást.

– Hiszek abban, hogy a halál gyötrelmét feloldja a szellemháza közelségének és mennyei Atyánk szeretetének megérzése, magtapasztalása.

– Hiszem, hogy mindannyian maradandó nyomot hagyunk a Földön.

– Hiszem, hogy életművünket az utánunk következők továbbviszik, fejlesztik, tökéletesítik.

– Hiszem, hogy eljön az idő, amikor mindannyian mennyei Atyánk végleges, szerető közösségébe, családjába tartozhatunk. Ámen.

Vincze József

ELŐFIZETÉS! Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2006. január 31-ig** újítsák meg előfizetésüket. Az egyes számok ára 200,- Ft marad, az éves előfizetés **1200,- Ft**, illetve annak, aki postán kéri, a *postaköltséggel együtt 2000,- Ft*. Többletbefizetéseket vagy adományokat szívesen elfogadunk. Kérjük, hogy az utalvány címezésében Kovács László és az „Érted vagyok” nevére egyaránt tüntessék föl.